9 Νοεμβρίου 2014

Ο τσομπάνος που πήγε στον Παράδεισο!

/ Γενικά Θέματα

.....Αυτός ο τσομπάνος, που πήγε στον Παράδεισο, τον λέγανε Μαυρογένη, γιατί είχε μαύρα γένια και ζούσε με την γυναίκα του απ” τον κόσμο μακρυά, με τα ζωντανά του και δεν κατέβαινε στο χωριό, παρά μονάχα για να πουλήση τα τυριά του και να ψουνίση τα χρειαζούμενα, ξεκίνησε να λέη ο Προκόπης.

Μιαν ημέρα το λοιπόν, όπου βρέθηκε στο χωριό για τις δουλειές του, πήγε να ανάψη ενα κερί στην εκκλησιά, γιατί ήτανε θεοφοβούμενος και καλής ψυχής άνθρωπος. Εκεί μιλούσεν ο παπάς στους χωριανούς του και τους έλεγε το κήρυγμα για τον ίσιον δρόμο του Θεού, που πάει ολόισια στον Παράδεισον, αν δεν στρίβουμε δεξιά κι αριστερά. Πρέπει να τραβούμεν ίσια και να είμαστε συμπονετικοί για κάθε άνθρωπον, όταν εχει την ανάγκην μας. Νά 'μαστεν δηλαδή ψυχηκάρηδες και να ελεούμε, γιατί το ίδιο κάνει και ο Θεός και ελεεί τον κόσμον όλον για να ζη και να πορεύεται. Κι όποιον δει πως κάνει κι αυτός το ίδιο, τον συμπαθα πολύ και τον παίρνει στον Παράδεισον, όπου είναι η ζωή μεγαλείο ατελείωτον! «Ετσι τα έλεγεν ο παπάς κι ετσι πρέπει να είναι, κατά την γνώμην μου. Η Εκκλησία δεν λέγει ποτέ της ψέματα και γιατί να τα πη, μαθές;
"Όλοι ακούγαμε τον απλοϊκόν τσομπάνο, που μιλούσε μέ τον δικό του παραστατικόν τρόπο και κάθε λίγο σκούπιζε τα μουστάκια του, άγνωστον γιατί, και δεν εδειχνε δυσκολία στο να εκφραστή αυθόρμητα και να πη την πίστη του. Ο φίλος μου, που είχε ενθουσιασθή, ρώτησε, συντομεύοντας την μικρή παύση στην διήγηση του Προκόπη:

Και μετά τι έγινε: Πώς πήγε στον Παράδεισον;
"Όταν γύρισε στο καλύβι του, το είπε στην γυναίκα του χαρούμενος αυτό το ευχάριστο μαντάτο και της είπε πως θα πάει την άλλη μέρα να συναντήση τον Θεό. "Ετσι κι έγινε.

Την άλλη μέρα πηρε ψωμοτύρι μαζί του, χαιρέτισε την κυρά του και ξεκίνησε για τον Παράδεισο. Πήρε τον ίσιον δρόμο και προχωρούσε ανάμεσα στα χωράφια, χωρίς να στρίβη δεξιά τι αριστερά, όπως είπεν ο παπάς και το βραδινό κοιμήθηκε κάτω από ένα δέντρο και συνέχισε την άλλη μέρα τον ίσιο δρόμο για τον Παράδεισο.
"Εφαγε και το ψωμοτύρι, που είχε μαζί του και συνέχισε και την τρίτη μέρα και την τέταρτη. Το ένα βουνό ανέβαινε, το άλλο κατέβαινε. Την πέμπτη μέρα πείνασε πολύ και σκέφτηκε τι να κάνη και που να βρη τροφή. Κι όταν ανέβηκε το βουνό, που ηταν μπροστά του, είδε στην απέναντι πλαγιά ένα Μοναστήρι. "Έσυρε λοιπόν και πήγε. Χτύπησε την πόρτα και ζήτησε βοήθεια. Ευτυχώς το Μοναστήρι βρισκόταν πάνω στον δρόμο του. Τον βάλανε λοιπόν μέσα στην εκκλησιά του Μοναστηριού να περιμένη, ώσπου να του φέρουνε τίποτε φαγώσιμο. Κι έβλεπε ολόγυρα τις εικόνες και τις θαύμαζε, όλες του φαινότανε ζωντανές, ολοζώντανες. Μόνο, που δεν μιλούσανε. Κι όντας έστρεψε το μάτι του και είδε στον σταυρό σταυρωμένον κι ολόγυμνο και ματωμένον τον Χριστό, αναφώνησε:

“Ωχου, το παλληκάρι, το λαβώσανε οι άτιμοι! “Ωχου και τον έχουν κρεμασμένον ακόμα!

Την ίδια στιγμή, ένας καλόγερος του εφερε λίγα φαγώσιμα, τάβαλε πάνω στον πάγκο και τούπε να φάη, συνέχισε ο Προκόπης.Ο καλόγερος όμως μπαίνοντας τον άκουσε, που μιλούσε στον σταυρωμένον και τον ρώτησε:

Μιλούσες μέ κανέναν, άδερφέ;

Ο Μαυρογένης, που υποψιάστηκε τον καλόγερον, πως είναι απ” αύτούς, που τον σταυρώσανε, δεν είπε τίποτα. Κι όταν έφυγε ο καλόγερος φώναξε στον σταυρωμένον:

“Ε, παλληκάρι! Μπορείς να κατεβεις; από κει πάνω, να “ρθης να φαμε μαζί αυτά, που μου φέρανε; Θες να “ρθω να σε κατεβάσω εγώ;
“Οχι. Μπορώ και μόνος μου να κατέβω. “Ερχομαι.

Κατέβηκε το λοιπόν ο Σταυρωμένος κάτω, συνέχισε ο Προκόπης την άφήγησή του, καθησε στον πάγκο κι έφαγε κι έπιασε κουβέντα μέ τον τσομπάνο. “Εκείνος τούπε να τον πάρη μαζί του, τώρα που πάει να συναντήσει τον Θεό.

Θέλεις να σε πάρω κι εσένα; Ο Θεός είναι καλός και θα σε λυπηθή και θα σε βάλη και σένα στον Παράδεισο. “Εγώ γι” αυτό πάω στον Θεό. “Ερχεσαι μαζί μου; Δεν πρόλαβε όμως ο Σταυρωμένος ν” άποκριθή, γιατί ακούστηκε να ερχεται ο καλόγερος. Τότε ο Σταυρωμένος ξανανέβηκε γρήγορα πάνω στον σταυρό κι έμεινε μέ ανοιγμένα χέρια.

Και ο καλόγερος ρώτησε τον τσομπάνο:

Τώρα μή μου πης πως δεν μίλαγες μέ κανέναν. Σ” ακουσα μέ τα ίδια μου τ” αυτιά. Λέγε μέ ποιόν μιλούσες;

Ο Μαυρογένης φοβήθηκε στην αρχή, δίστασε και στο τέλος είπε στον καλόγερο πως μιλούσε με το κρεμασμένο αυτό παλληκάρι, που το λυπήθηκε και το κάλεσε να φάνε μαζί το βρισκάμενο. Και είπε στον καλόγερο:

Μη με μαρτυρήσεις, άγιε καλόγερε, αλλά θέλω να πάω στον Παράδεισο και ο παπάς του χωριού μας είπε να πάρουμε τον ίσιο δρόμο και να είμαστε ψυχοπονιάρηκα.
Κατάλαβες; Το λυπήθηκα λοιπόν το παλληκάρι και το κάλεσα να πάρη κι αυτό μια μπουκιά ψωμί. Κακό εκανα;
“Οχι, όχι, καλά εκανες και πάντα να συμπονας τους άναγκεμένους, αποκρίθηκε

κατάπληκτος ο καλόγερος με τα όσα του είπε ο τσομπανος. Κι ετρεξε και τα φανέρωσε όλα στον Ηγούμενό του.

“Ύστερα, λέγει η ιστορία, φτάσανε όλοι οι καλόγεροι με τον Ηγούμενο στην εκκλησιά και βάλανε μετάνοια στον τσομπάνο, που έφαγε μαζί με τον Σταυρωμένο Χριστό και τον παρακαλέσανε να πει καμμιά καλή κουβέντα και γι” αύτούς, όταν συναντήσει τον Θεό.

Άμα τον δω τον Θεό, θα του πω και για σας, αλλά γιατί το κρατάτε σταυρωμένο το παλληκάρι; Τι σας έκανε; Κατεβάστε το να φάη και να ντυθη, που είναι όλόγυμνος και πληγωμένος. Κι αν δεν τον θέλετε έσεις εδώ, τον παίρνω εγώ μαζί μου.
Έκείνοι κοκκαλώσανε απ” την καλωσύνη και την αθωότητα του Μαυρογένη και, αφού του δώσανε όλα τα χρειαζούμενα, τον συνόδεψαν κάμποσο στον ίσιο δρόμο. που ακολουθούσε κι όταν έκείνος απομακρύνθηκε, τον βλέπανε που δεν πάταγε στην γη, αλλά περπατούσε στον αέρα μέχρι, που χάθηκε απ” τα μάτια τους.

Αυτός ο καλός άνθρωπος για μένα θα πήγε στον Παράδεισο το δίχως άλλο. Γιατί λυπότανε όλους τους πονεμένους, όπως κάνει κι ο Θεός. Εγώ γράμματα δεν ξέρω για να τα πω πιο όμορφα, αλλά θυμάμαι τον παππού μου τον Χαραλάμπη, που έλεγε πως ό,τι κάνεις σ” αυτήν την ζωή τα ίδια θα σου κάνουνε κι εσένα στην άλλη. Κι αυτό το πιστεύω. Αυτή εναι η Ιστορία, που άκουσα.

Από το βιβλίο του Π.Μ.Σωτήρχου «Οι εραστές του παραδείσου» εκδ.Αστήρ

Πηγή: agiameteora.net